

severní straně. Bohužel, nebylo vzato v potaz mnoho připomínek a nechci ani jmenovat ty funkcionáře, kteří mohli v tomto směru zasáhnout po roce 1989. Tak tomu bylo i s pomníkem padlých, a když jsem vznesl tehdy v tisku opodstatněnou kritiku na adresu vedení města o neúčtě k padlým za 1. a 2. světové války, pak vše šlo jak na drátku.

Při každé návštěvě hřbitova jsem přemýšlel, kdo dal konečně podnět k opravě nádherného pomníku. Právě po přečtení příspěvku Ivany Hoyerové jsem se dověděl, že se tohoto činu ujala Společnost Jakuba Jana Ryby a společně s vedením města bude s konečnou platností zazděn západní vchod, dokončena restaurace pomníku včetně instalace náhrobní desky a obnoven původní vchod. Jsem tomu opravdu rád, že myšlenka se stala skutečností a že návštěvníci hřbitova si uvědomí, že musíme mít v úctě všechny ty, kteří se zasloužili o naše město, i ty, kteří svou všední prací mají podíl na kráse našeho podbrdského kraje. Proto při návštěvě tichého a svatého místa si vždy připomeneme, že úcta patří všem, kteří zde odpočívají.

Děkuji za to, že dobrá myšlenka se stala realitou.

Vratislav Michálek

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 15 Ročník VII

10. října 2010

Zprávy a oznámení

Posvícení

Slavnost výročí posvěcení kostela si letos připomeneme v tradičním termínu havelského posvícení, tedy v neděli 17. října a to jak ve Starém Rožmitále, tak i ve Hvoždanech a Bohutíně. V Bohutíně bude po mši sv. následovat ještě požehnání opraveného zvonu v kapličky na Řimbabě.

Mše v domově důchodců

Druhá říjnová mše v domově důchodců je plánována na čtvrtek 21. 10. od 14.30 hod.

Sbírka na misie

I v letošním roce se koná v našich kostelích o misijní neděli 24. října sbírka na podporu šíření víry, vzdělání a lidštějšího života v chudých misijních zemích.

Koncert žáků a učitelů ZUŠJJR

Koncert žáků a učitelů rožmitálské Základní umělecké školy připomene 245. výročí narození Jakuba Jana Ryby. Uskuteční se v neděli 24. října od 16.00 hod. ve farním kostele ve Starém Rožmitále. Po skončení koncertu bude následovat krátká vzpomínka na J. J. Rybu u jeho hrobu na hřbitově.

Úmysly mší svatých od 11. do 24. října 2010

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
 m: Čt 8.30 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nep. na náměstí

Po 11.10.	mše sv. není	Po 18.10.	mše sv. není
Út 12.10.	Na dobrý úmysl dárce	Út 19.10.	Za Josefa a Marii Tolmovy, Karla a Marii Kloudovy
M		M	
St 13.10.	Za † Josefa Drazdíka a živé z jejich rodu	St 20.10.	Volná intence
M		M	
Čt 14.10.	Volná intence	Čt 21.10.	Volná intence
m		m	
Pá 15.10.	Za Terezii Fousovou, manžela, tři děti a P. Wolfganga Jilečka	Pá 22.10.	Za † z rodiny Holanovy a Hájkovy a celý rod
M		M	
So 16.10.	Za † Jana Rozkota a za Boží pomoc	So 23.10.	Za Františka a Annu Salivarovy, Stanislava a Emilii Kodatovy a rodinu Sýkorovu
M		M	
Ne 17.10.	Za Václava a Marii Trčkovy, jejich syna, rod Hofejších a Trčků	Ne 24.10.	Za farnosti
R		R	

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182. Uzávěrka příštího čísla je ve středu 20. 10. 2010. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivaná Hoyerová Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.localizations.cz/rozmital

Růženec – nit', vinoucí se našim životem

Při naší cestě životem potřebujeme průvodce, který cestu zná, potřebujeme někoho, na jehož podporu můžeme spoléhat, potřebujeme cestu, která vede k cíli. To všechno je nám dáno v růženci. Je souhrnem evangelia, vše je shrnuto v Marii a růženec nás doslova může doprovázet od kolébky až do hrobu. Hned na počátku nacistického režimu se dostal jeden katolický dělník bez jakéhokoliv výslechu do koncentračního tábora v Dachau. Po jeho smrti poslali manželce zbylý oblek. To bylo na začátku této hrůzovlády ještě obvyklé. Když s chvějícíma se rukama prohlížela kapsy obleku, našla v jedné z nich jakousi, ze zbytků látky udělanou, šňůrku, na níž byly uzlíky. Po deseti malých uzlicích vždy následoval dvojitý uzel a tak tomu bylo pětkrát po sobě. Držela ve svých rukou růženec jednoho z mučedníků naší doby, růženec, který byl se svým majitelem v dachauském pekle a tohoto muže chránil před zoufalstvím. V Římě ve Vatikánském muzeu bylo možno vidět růženec zhotovený ve vojenském zajateckém táboře z nejdrahoccennějšího materiálu, který tam měli, totiž z chlebových drobků. Že si nějaký hladovějící voják od úst odepřel životně důležitý chléb, aby si z toho zhotovil růženec, hovoří o hodnotě tohoto posvátného řetězce víc, než nám o tom mohou říci tlusté knihy. Když se stalo moderním také u křesťanů, při našich ubohých schopnostech modlitby, sáhnout pro některé asijské praktiky a pohanské modlitební metody, měli bychom nejdříve strčit ruku do některé ze zásuvek nebo do kapsy, možná, že bychom vytáhli nějaký starý růženec. Nevznikl v rukou našeho Pána, ale v sepjatých rukou po celá staletí se modlící církve. Nespočetné množství lidí přítom spolupracovalo a modlilo se. Vložili do něho své vlastní zkušenosti, svou útěchu, své utrpení a svou naději.

SMĚROVKY

V růženci se nám zviditelňují stopy Pána Ježíše ve světě. „Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět a opouštím zase svět a jdu opět k Otci.“ Od Otce k Otci, tak se jmenuje tato cesta. Mezitím šel Pán po mnohých cestách tohoto světa, křížem krážem: vzhůru, na horu Tábor, dolů do údolí Hebronu, nahoru na Olivovou horu, dolů do hrobu, opět vzhůru o velikonočním ránu a pak domů, k Otci. Od jednoho zrnka k druhému, od jednoho článku k druhému jdeme společně Ježíšovu cestu. Od tajemství jeho dětství, přes jednotlivá zastavení jeho spásného utrpení smíme vstoupit do jeho dokonání společně s Marií. Tak se jeho cesty stávají cestami našimi. Pro každého z nás to znamená: vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět a zase svět opouštím a jdu k Otci. Na našem náhrobním kameni by vlastně neměla stát dvě obvyklá data: narozen – zemřel, nýbrž přišel od Otce – vrátil se k Otci. Náš svět je plný zcestí, bloudění a plný nepevných cest. Potřebujeme orientaci: sáhneme po růženci, pak budeme na dobré stopě, půjdeme ve stopách Ježíšových nohou, po stopách, po které vedou od Otce a zase k němu se vracejí. Zde stojíme na cestě, která má perspektivu, na cestě, která má budoucnost. Je to cesta našeho Pána a jeho Matky.

RUKA MARIINA

Tomu, kdo se zbožně modlí růženec s jeho 20 tajemstvími, je pomocná ruka Panny Marie blízko. V evangeliu jako bychom se Boha dotýkali. Když se někdo modlí sám, nemají jeho sepjaté ruce tápat v prázdnotě. Mělo by být vidět, že jsou pevně semknuty. V růženci se k nám vztahuje ruka

Kristovy Matky, která nás zachraňuje a nese. Proto můžeme tak často vidět růženc v rukou těžce nemocných, trpících a umírajících. Když už se všechno zřítilo, když každá opora selhala, pak je to právě tato ruka, které se s útěchou můžeme odevzdat jako náš Pán na kříži: „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha.“ Kdo ví, že je takto nesen, pro toho je vše snesitelné a může následovat slova apoštola: „Jedni druhého břemena nese. Tak naplníte Kristův zákon.“ Vojenský král, pruský Bedřich Vilém I. si potpěl na „dlouhé chlapíky“ mezi svými vojáky. Dal je vyhledávat snad po celé Evropě. Nezůstala toho ušetřena ani katolická území. Mimo jiné také nařídil, aby dominikánský kněz páter Raymund Bruns, jeho katolický polní duchovní, opatřil pro každého katolického husara růženc, aby jeho husarji nestrádali touhou po domově. Matčina ruka musí být vždy nablízku, aby bylo možno se jí chopit. To už věděl i tento jinak drsný válečník.

SOUHRN VŠÍ VÍRY

Růženc je souhrn katolické víry. Zde se musím zmínit o jednom setkání. Před léty jsem se setkal se skupinou katolických křesťanů z Ruska, kteří už od roku 1943 neměli možnost slavit katolickou bohoslužbu. Jejich touha po vlastním kostele a tím i bohoslužbě byla téměř hmatatelná. Během rozhovoru mi dali rozhodující otázku: Co musíme věřit a předat svým dětem, abychom dosáhli věčného cíle? Nato jsem jim chtěl dát do tašky celou řadu náboženských knížek. Ale oni si nemohli vzít sebou ani jednu. Nato jsem jim vtiskl do ruky růženc. Udivila mě otázka, kterou mi potom dali: Co to má společného s dotazem na obsah naší víry? Mohl jsem jim stručně odpovědět: Na konci růžence visí kříž. Sv. Tomáš Akvinský říká: Kříž je kniha, kterou nikdy nemůžeme dokonale prostudovat. U kříže se modlíme Vyznání víry. To je naše škola víry. Potom přijdou první tři Ave Maria společně s třemi božskými ctnostmi: víra, naděje a láska. To je škola našeho života. Konečně potom následuje navlečen na šňůrku jakoby v tajném a slepeckém písmu, celý Nový zákon, který je rozluštěitelný jedině pro věřící pomocí jejich modlících se rukou. K víře a životu nepotřebuji víc než růženc. Nato jeden z mužů s velkým pohnutím zvedl do výše růženc a řekl: „Tak vlastně mám celou katolickou víru v ruce.“ Růženc je skutečně rukou uchopitelná formule víry na naší cestě. Po starém císařském polním maršálovi Tillym nám zůstala jeho každodenní modlitba, prostý verš: „Růženc mít ve svých rukou, přitom hledět na kříž, tak bych chtěl svůj život skončit. Matko Páně, popřej mi to štěstí.“ Neměli bychom si připadat příliš velcí na tuto malou modlitbu.

Vybráno a upraveno z knihy J. kardinála Meisnera: „Úvahy o Panně Marii.“

Co je Bible? Základní pohled...

Bible je záznam zkušeností, které učinili lidé s Bohem

Co je Bible?

Nutí nás Bible k víře?

Proč jsou v Bibli samé zákazy?

Proč Bůh dopouští zlo?

Proč je v Bibli tolik krutosti?

1. Co je Bible?

Není to ani historická reportáž, ani soubor výmyslů, ale záznam zkušeností, které učinili lidé s Bohem – přímo i nepřímo. Kdo takovou zkušenost neučinil, tomu jsou ovšem i svědectví o ní nepřijatelná. Důležité však je, že tyto zkušenosti si lze ověřit. Ne ovšem zvenku, z hlediska vnějšího pozorovatele, ale zevnitř, tj. tak, že do nich vstoupíte a onu zkušenost sami prožijete.

Každý biblický příběh je – ať přímo či nepřímo – vlastně pozváním, abychom do něho sami vstoupili, samozřejmě různým způsobem a podle možností, a tak znovu prožili to, či sami se podíleli na tom, o čem vypráví.

2. Bible a víra

Bible nás nenutí k tomu, abychom věřili v Boha. Ale lituje těch, kdo víru odmítají, protože si tím činí těžkým svůj život i svou smrt. Bible říká: když se odvážíš otevřít oči – a právě k tomu ti chci pomoci – uvidíš, že Bůh už je tu s námi (Immanuel – s námi Bůh – titul Ježíšův podle Mt 1,23), a že i tebe provede v lásce životem i smrtí. Tak budeš moci odkládat strach a vcházet i do neznáma v dobré naději.

3. Biblické zákazy

Je pravda, že v Bibli, jmenovitě ve Starém zákoně, se často něco zakazuje. Ale není to proto, že by z nás chtěl Bůh dělat loutky na drátkách. Kdo pronikne hlouběji do biblického znění, rozpozná, že jsou to moudré a láskyplné rady, abychom nedělali to, čím si ublížíme. Bůh z toho nemá radost, když si natlučeme a tak nás varuje. Však i hebrejské slůvko zákon – zní tora – znamená původně ukazatel – totiž cesty, tedy naše „směrovka“ – tudy jdi a nenatlučeš si. Teprve tomu, kdo na ni nedbá a natluče si, směrovka ukazuje, že si za to může sám. Tomu pak se říká v Bibli soud.

4. Obviňování Boha

Mnozí lidé cítí, že svět není v pořádku. Potud mají pravdu. Ale v žádném případě nechtějí připustit svou spoluodpovědnost za tento stav. Tak hledají, často velmi úsilně, někoho, koho by mohli obvinít a tak se sami vyvléknout z viny. Často za vše obviňují Boha. Když prý je všemohoucí, tak může za vše. A Bůh se jejich výčitkám nebrání, i když ho tak znovu křičují. Je to pohodlný protivník. Nebrání se, nebo přesněji, brání se jen slovem svých svědků, kteří lidem vysvětlují, jak to je: Bůh – křesťanský Bůh! – je jiný. Sestoupil z lásky k nám a je tu teď ve všem s námi. Nese všecko s námi, i naši smrt. Je tedy jiný, než si ho oni představují. Ta jejich představa Boha je vlastně modla. Tak svým obviňováním zasahují jen přelud. Jen ten, kdo poznal, že Bůh je Láska a přesto se lásce vzpírá, je opravdu proti Bohu. Žel, časem sklídí úrodu, kterou sázal.

5. Krutosti (zvláště) Starého zákona

Některým lidem se jak Bible celá, tak zvláště Starý zákon, zdá krutý. To může být, když se na něj dívají očima současného humanizmu a prostě dnešní doby. Starověk byl jiný, drsnější, a to se ovšem do Bible leckde promítá, je to tedy přede vším:

a) záležitost dobového odstupu. Příklad: Izraelci mají příkaz rozbít modly pohanů. Když se však pohanský král sám má za boha, stává se pro lidi kolem modlou a potká ho osud modly. Ve starověku se často popravovalo, drsná společnost se jakoby „čistila“ popravami zločinců. Vězení byla většinou jen pro vyšetřovací vazbu (srov. Apoštol Pavel). Podobně jako otroctví či patriarchální vazby jsou v Bibli průmětem doby.

b) Námitky proti krutosti Písma však mohou mít ještě hlubší kořen: Mohou být popíráním Boží svrchovanosti. Ve vnitřním smyslu platí dodnes, že kdo život dává, má právo jej i vzít. Kdo toto právo (vzít život) Bohu upírá, popírá tím, že Bůh život dal a tak tím popírá Boha vůbec. Ale pozor: máme právo obviňovat někoho, v koho doopravdy nevěříme? Přičítat vinu nějaké fikci, abych ji nemusil přičítat sobě, to je demagogie. Každý demagog vždy hledá někoho, na koho může všecko svěst, i když v něj už třeba vůbec nevěří.

c) Poctivě je říci: v Bibli jsou věci, které tam nečteme rádi. Zřejmě jim nerozumíme. Neškrtnáme je však, protože doufáme, že někdy někomu v budoucnu bude darován do těchto věcí hlubší vhled.

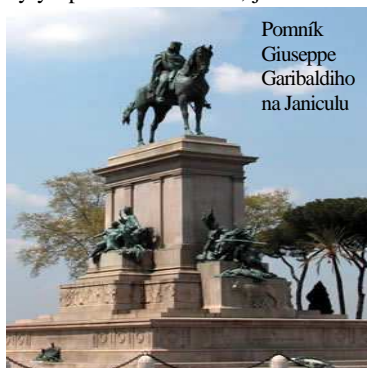
Prof. Jan Heller

Dopis čtenáře

Velice mě zaujal článek ve farním zpravodaji č. 14 z 26. září t. r., a jelikož jsem z kantorské rodiny, zajímaly a zajímají mne osudy kantorů, kteří v minulé době neměli toto povolání jako nástroj moci nad svými žáky, ale své povolání milovali a věnovali tomu veškerou svou energii a veškerý volný čas. Právě na příkladě zemřelého řídícího učitele Ferdinanda Brože mne zaujala jeho životní dráha a vždy, kdy jsem šel ke hrobu svých prarodičů, nikdy jsem neopomněl obdivovat krásu mohutného pomníku, který dával všem na vědomí, že zde odpočívá jeden z vynikajících kantorů našeho krásného kraje. Tehdy byla hřbitovní zeď neporušená a vsazená náhrobní deska paní Marie Brožové. Pamatují se velice dobře, že vchod na hřbitov byl na severní straně vedle márnice. Kdy a kdo dal pokyn, aby vchod na hřbitov byl zrušen a nahrazen vchodem na západní straně hřbitova je záhadou. Bylo to naprosto nehumánní a neúčta vytvořit náhradní vchod, kde tímto došlo k naprosté devastaci posledního odpočinku tak skvělého člověka a jeho blízkých. Zřejmě ten, kdo dal tento pokyn, měl pramálo slušnosti a ohleduplnosti k historii našeho města. Vzpomínám si jenom to, že po roce 1989 bylo mnoho připomínek, aby zející otvor na západní straně hřbitova byl zazděn a obnoven vchod na

Pout' do Říma VII.

V minulém díle vzpomínek na římskou pout' jsme se rozloučili s příjemným prostředím českého poutnického domu Velehrad a vyrazili opět do odpoledního ruchu panujícího na ulicích. Naším cílem byl nejvyšší z římských pahorků – Janiculus (Gianicolo) – odkud je velice malebný pohled na Věčné město. Byli jsme poučeni, že nejkratší cesta je současně nejnepříjemnější a nejnebezpečnější. Nebyla to totiž ani tak ulice, jako spíše strmá soutěska mezi dvěma vysokými zdi, kde nebyl ani chodník, ale zato se tudy řítilo jedno auto za druhým. Člověk by raději couvnul a šel delší trasou, ale odvahu nám dodala jakási řeholní sestřička, která se ve svém hábitu naprosto suverénně proplétala mezi auty a razila si pěšky cestu vpřed. Nepříjemnou zkratku se nám podařilo zvládnout a za odměnu nás nahoře u brány sv. Pankráce čekal krásný poklidný park. Opět se dalo jen těžko uvěřit, že je druhá polovina února. Vše kvetlo a vonělo. Výhledy na Řím byly opravdu tak skvělé, jak slibovaly průvodce. Užívali jsme si, stejně jako mnoho místních Italů, sluníčko a pohodu, která zde panovala. Nad námi se vypínala monumentální bronzová socha připomínající trochu Jana Žižku, zobrazující však nepokojného revolucionáře Garibaldiho, který se zde v roce 1849 bránil francouzským vojskům, přicházejícím osvobodit Řím od protipapežských povstalců. Zatímco Garibaldi sedí na svém koni pokojně, jeho manželka Anita, která má sochu o kousek dál, hrozí na vzpínajícím se koni směrem k nebi pistolí. Patrně to byla velice temperamentní dáma, hodná svého bojovného manžela. Můžeme zde vidět i sochy a poprsí dalších italských vojevůdců a politiků. Jsou však ve srovnání s těmito dvěma jezdeckými pomníky mnohem menší a nenápadnější. Jelikož mezi námi nebylo mnoho příznivců převratů a revolucí, vydali jsme se raději za tradičnějšími památkami. Ani nyní jsme nebyli zklamáni. Řím má vždy a na každém místě co nabídnout. Přišli jsme totiž k jakémusi ohromnému vítěznému oblouku, který však nebyl určen pro triumfální příchody legií, ale pro přítok nesmírně důležité vody. Je to nádherné vyústění antického vodovodu zvaného Acqua Paola, který přivádí vodu i do kašen ve Vatikánu. Proudů svěží vody se hrnou třemi branami, které nechal vybudovat a ozdobit sochami papež Pavel V. v roce 1612 od

Pomník Giuseppe Garibaldiho na Janiculu

Pomník Anity Garibaldiové na Janiculu

proslulého architekta Carla Maderny. Před vítězným obloukem je hluboký a rozlehlý bazén, v němž prý římsí trhovci umývají zeleninu. Nyní tam naštěstí nikdo zeleninu nečistil, nebyly zde ani davů turistů a tak bylo možno si vychutnat na jedné straně šumící a zurčící vodu a na druhé straně pod námi široké panoráma Říma. Osobně považuji toto místo za mnohem krásnější a působivější, než návštěvníky neustále obléhanou Fontanu di Trevi, sevřenou v úzkých uličkách dole ve městě. Jak se pomalu den chýlil ke konci, začali jsme sestupovat dolů do romantického Zátíbeří (Trastevere). Cesta vede kolem velice zajímavé památky, spojené s osobou sv. Petra. Jedná se o kostel San Pietro in Montorio. Podle jedné (ovšem nesprávné) tradice totiž nebyl sv. Petr ukřižován na místě dnešního Vatikánu, ale právě zde na tak zvaném Zlatém návrší. Chrám pocházející z 9. století byl právě proto zasvěcen knížeti apoštolů a stal se dokonce tak prestižním místem, že jej pod speciální ochranu vzali španělští králové. Ti se postarali o přestavbu a výmalbu kostela těmi nejproslulejšími renesančními umělci, jako byl Michalangelo, Bramante, Raffael a další.

Kostel má dnes docela hezkou patinu, vnitřek je věky ztemnělý a mírně zašlý, čímž se liší od většiny naleštěných římských svatyní. Čím se ale nelišil, bylo to, že pokud si chcete prohlédnout fresky, musíte hodit do automatu jedno euro a na chvíli se vám rozsvítí reflektory ozařující klenby. Právě se zde chystala svatba a nás upoutala nádherná vyřezávaná a čalouněná klekátka, připravená nejen pro ženicha a nevěstu, ale i pro rodiče a svědky. I květiny byly uchystány s vybraným vkusem. Svatebčanů jsme se však nedočkali a putovali jsme dál dolů směrem k řece a dalším krásným místům, o nichž si povíme zase příště.

P. Ivo Prokop

Fontana Paola na Janiculu

Portrét Anity Garibaldiové

Svatba v kostele San Pietro in Montorio

Dole:
Areál kostela a kláštera San Pietro in Montorio (uprostřed dvora známé Tempietto – chrámek – od Bramanteho) a Tempietto zblízka